ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΤΜΠΟΥΡΓ

Η ΣΙΒΑ

Ι δυὸ νεαρὲς κυρίες ἔφυγαν ἀπὸ τὸ σαλόνι τῆς κυρίας ντὲ Φοντάν, γιὰ νὰ πᾶνε σὲ κάποιο τσάϊ, ὅπου ἦσαν προσκαλεσμένες.

Ὡραῖες, μέσα στὶς πολυτελεῖς τουαλέττες των, ἐβάδιζαν ἀργά, μολονότι ἡ μιὰ ἀτ' αὐτὲς προσπαθοῦσε νὰ κάνη μεγάλα βήματα, σὰν νὰ τὴν κυνηγοῦσαν.

— Μὰ γιατί βιάζεσαι ἔτσι, ἀγαπητή μου; τῆς εἶπε ἡ σύντροφός της. Ἔχουμε ἀκόμα ἀρκετὸν καιρὸ στὴ διάθεσί μας.

— Ἄ! εἶμαι πολὺ ἐκνευρισμένη, ἀπάντησε ἡ πρώτη. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μὲ ἐρεθίζουν τρομερά!...

— Ποιοί;

— Οἱ Φοντάν! Καταντοῦν πειὰ παθολογικοί, καταντοῦν γελοῖοι μὲ τὴν ὑπερβολικὴ ἀγάπη τους στὸ σκυλάκι τους!... Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀγαπῶ κι' ἐγὼ τὰ ζῶα, ἀλλὰ ὄχι ὥς αὐτὸ τὸ σημεῖο πειά. Ὅπου κι' ἂν γυρίσει κανεὶς τὸ μάτι του ἐκεῖ μέσα, δὲν βλέπει παρὰ ἀγαλματάκια καὶ ζωγραφιὲς τῆς Σιβά, τῆς σκυλίτσας τους. Ὡς καὶ ἰδιαίτερη πολυθρόνα τῆς ἔχουν, μιὰ πολυτελεστάτη πολυθρόνα ρυθμοῦ Λουδοβίκου 14ου. Ἀκοῦς ἐκεῖ πολυθρόνα γιὰ μιὰ σκυλίτσα! Ἔτσι μοῦρθε, καϋμένη, νὰ τῆς πατήσω τὸ πόδι, νὰ τὴν κάμω νὰ οὐρλιάζη ὧρες κι' ὧρες...

— Ἂν ἤξερες τὴν ἱστορία τῆς σκυλίτσας αὐτῆς, ἀπάντησε σοβαρὰ ἡ φιλενάδα της, θὰ δικαιολογοῦσες ὅλες αὐτὲς τὶς ἐκδηλώσεις ἀγάπης γιὰ ἕνα ζῶο. Εἶνε μιὰ ἱστορία πολὺ παράξενη καὶ πρωτότυπη...

— Εἶμαι πολὺ περίεργη νὰ τὴν ἀκούσω.

— Θὰ ξέρης ἴσως ὅτι ἡ φίλη μας ἡ Λουκία στὰ νειάτα της δὲν ἦταν ἀκόμα κυρία Φοντάν, οὔτε καὶ φανταζόταν ποτὲ ὅτι θὰ γινόταν μιὰ μέρα γυναῖκα τοῦ Φοντάν. Ἐπίσης τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ Λουκία ἔπαθε ἕνα μεγάλο δυστύχημα: Ἔχασε τὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖος, μολονότι ἦταν ἕνας σπουδαῖος δικηγόρος, μὲ μεγάλα κέρδη, πέθανε χωρὶς ν' ἀφήση οὔτε μιὰ πεντάρα κληρονομία. Ἦταν πολὺ σπάταλος καὶ δὲν σκεφτόταν ποτὲ τὸ μέλλον. Ὅσο γιὰ τὴν κόρη του, ἔλπιζε πὼς θὰ τὴν προίκιζε μὲ τὴν κληρονομία μιᾶς γερῆς θείας, ποὺ καθόταν μαζύ τους. Ἡ γρηὰ αὐτὴ ἦταν τρομερὰ φιλάργυρη, σχεδὸν μανιακή. Δεχόταν νὰ τὴ φιλοξενοῦν, χωρὶς ποτέ της νὰ ξοδέψη κι' αὐτὴ μιὰ πεντάρα ἀτ' τὸ κομπόδεμά της...

Μιὰ μέρα, τέλος, λίγον καιρὸ προτοῦ πεθάνει ὁ πατέρας τῆς Λουκίας, ἡ γρηὰ θεία της πέθανε, χωρὶς ν' ἀφήση διαθήκη ἢ χρήματα. Τί εἶχαν γίνει τὰ λεφτά τοῦ; Ποῦ ἦταν τὸ κομπόδεμά της, γιὰ τὴν ὕπαρξι τοῦ ὁποίου ὅλοι ἦσαν βέβαιοι; Ἔψαξαν ὅλο τὸ δωμάτιο ποὺ κατεῖχε ἡ μακαρίτισσα, μὰ δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦν πουθενὰ τὸν κρυμμένο θησαυρό.

Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευσι αὐτή, ὁ πατέρας τῆς Λουκίας ἐβεβαίωσε τὴν κόρη του ὅτι θὰ τῆς ἔβγαζε αὐτὸς ἕνα ἐτήσιο ἐπίδομα, γιὰ νὰ σχηματισθῆ σιγὰ-σιγὰ ἡ προῖκα της. Ἀλλὰ δὲν πρόφταση νὰ πραγματοποιήση τὴν ὑπόσχεσί του αὐτή, γιατὶ ἕνα πρωΐ, λίγον καιρὸ κατόπιν, βρέθηκε στὸ κρεββάτι του πεθαμένος ἀπὸ ἀποπληξία.

Φαντασθῆτε τώρα τὴ θέσι τῶν δύο γυναικῶν τῆς Λουκίας καὶ τῆς μητέρας της, ποὺ ἀπόμειναν χωρὶς προστάτη καὶ χωρὶς κανέναν πόρο ζωῆς. Ἦσαν δυὸ γυναῖκες συνηθισμένες στὴν πολυτέλεια καὶ στὴν καλοπέρασι καὶ δὲν εἶχαν πειὰ οὔτε ξερὸ ψωμί!

Ὅπως γίνεται στὶς περιστάσεις αὐτές, ἡ δυὸ γυναῖκες πούλησαν ὅσα ἔπιπλα ἦσαν γιὰ πούλημα, ἐπλήρωσαν μερικὰ χρέη καὶ μετακόμισαν σὲ ἄλλο μικρότερο σπίτι, μὲ φτηνότερο ἐνοίκιο.

Μαζὺ μὲ τὰ λίγα φτωχικά τους ἔπιπλα, πῆραν μαζύ τους καὶ τὸ σκυλάκι τους, τὴ Σίβα, τὴν ὁποία ἡ Λουκία εἶχε περιμαζέψει μιὰ μέρα μέσα ἀπὸ τὸ δρόμο, χαμένο καὶ μισοπεθαμένο ἀπὸ τὴν πεῖνα. Ἦταν ἕνα μικρὸ σκυλάκι, καθαρό, φρόνιμο, ὡραῖο, χαριτωμένο. Σκέφτηκαν νὰ τὸ πουλήσουν κι' αὐτό, ἀλλὰ δὲν βάσταξε ἡ καρδιά τους. Ἡ Λουκία τὸ ἀγαποῦσε τόσο, ὥστε μὲ κανέναν τρόπο δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ἀποχωρισθῆ.

— Θὰ τὰ στερηθῶ ὅλα, εἶπε στὴ μητέρα της, θὰ ἐργασθῶ, ἀλλὰ δὲν θ' ἀποχωρισθῶ ποτὲ ἀπὸ τὴ Σιβά μου, ποὺ ἡ φωνή της εἶνε ἀθώα καὶ κρυστάλλινη, σὰν γέλιο παιδιοῦ...

Ἐπῆραν λοιπὸν μαζύ τους τὴ Σιβά, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐρχόντουσαν καλύτερες μέρες.

Τὴ σκέψι τῶν δύο γυναικῶν ἀπασχολοῦσε τώρα τὸ μεγάλο πρόβλημα τῆς βιοπάλης. Ἐδοκίμασαν στὴν ἀρχὴ τὴ ραφτικὴ καὶ τὸ κέντημα, μὰ χωρὶς νὰ ἐπιτύχουν. Ἔπρεπε νὰ βροῦν ἄλλη ἐργασία. Ποιά; Μὲ πολὺ θάρρος ἡ Λουκία ζήτησε νὰ βρῆ μαθήματα, μὰ δὲν κατάφερε τίποτα. Τῆς προσέφεραν, τέλος, μιὰ θέσι παιδαγωγοῦ, ἀλλὰ δὲν θέλησε νὰ χωρισθῆ ἀπὸ τὴ μητέρα της. Εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῆ κανεὶς πόσα δάκρυα ἔχυσαν ἡ δυὸ γυναῖκες στὴν ἀπελπισία τους.

Ὡστόσο, ὕστερα ἀπὸ κάμποσον καιρό, ἕνας νέος γιατρός, ποὺ κατὰ τύχην ἐγνώρισαν, κατέληξε νὰ γίνη στενός των φίλος. Ἦταν γιατρὸς τῆς συνοικίας των, πολὺ φτωχός, ὥστε νὰ μὴν μπορῆ νὰ ζῆ ἀνέτως, ἀφοῦ μόλις κατώρθωνε νὰ βγάζη τὰ ἔξοδά του ἀπὸ τὴ μικρὴ πελατεία του. Ὤ!... Ἂν ἡ Λουκία εἶχε τὴν τύχη νὰ γίνη γυναῖκα του!... Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε δυστυχῶς ἡ ἐλπίδα νὰ συνδεθῆ στενώτερα μαζύ του. Ἡ φτώχεια τοὺς ἐχώριζε καὶ τοὺς ἀπέλπιζε καὶ τοὺς δυό. Ὡς τόσο, ἕνας ἔρωτας κρυφὸς καὶ δυνατὸς ἄρχισε νὰ γεννιέται μεταξὺ τῶν δύο νέων...

Μιὰ μέρα, τέλος, ἡ Λουκία πῆρε τὴ μεγάλη ἀποφασι καὶ εἶπε στὴ μητέρα της:

— Χρήματα δὲν ἔχουμε καθόλου, τὸ ψωμὶ μᾶς λείπει. Θὰ τάω ποιδαγωγός. Δὲν εἶνε πειὰ νὰ τὸ σκέφτομαι καὶ νὰ διστάζω. Θὰ γράψω ἀπόψε κιόλας. Ὤ, θὰ φύγω, μητεροῦλα μου, ἀπὸ κοντά σου, ἀλλὰ τί νὰ γίνη; Θὰ σοῦ γράφω κάθε μέρα.

Ἄφθονα δάκρυα εἶχαν πλημμυρίσει τὰ μάτια τῆς νέας.

Ἡ δυὸ γυναῖκες στεκόντουσαν ἀμίλητες, βαθειὰ θλιμμένες... Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ σκυλίτσα τους, ἡ Σιβὰ ἦταν ἀφοσιωμένη σ' ἕνα παιγνίδι ποὺ ἀπὸ πολλὲς μέρες τὸ εἶχε ἀρχίσει καὶ τὸ ἐπανελάμβανε κάθε νύχτα. Εἶχε βαλθεῖ νὰ κατασιγέψη τὴν παλιὰ πολυθρόνα τῆς μακαρίτισσας θείας τῆς Λουκίας, μιὰ πολυθρόνα τόσο παλιά, ποὺ δὲν κατώρθωσαν νὰ τὴν πουλήσουν μὲ τὰ ἄλλα ἔπιπλα. Τὸ ὕφασμά της, παλιὸ καὶ ξέθωρο, κρεμόταν ξεσχισμένο, μόλις συγκρατῶντας τὸ γέμισμα τῆς τζίβας. Ἡ Σιβὰ τὸ δάγκωνε μ' ἕνα ἀνεξήγητο πεῖσμα, ξεσχίζοντάς το πιὸ πολύ, ξεφτίζοντάς το, ἀφανίζοντάς το...

Ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸ παιγνίδι της αὐτό, ποὺ τὴν εὐχαριστοῦσε, φαίνεται, ἐξαιρετικά.

— Ἄφησέ την, μητέρα, ἀφοῦ τὴν εὐχαριστεῖ, ἔλεγε ἡ Λουκία.

Καὶ τὴν ἄφιναν νὰ παίζη ἐλεύθερα.

Ἔτσι λοιπόν, κι' ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἄφησαν ἀνενόχλητη τὴ σκυλίτσα στὸ παιγνίδι της καὶ πῆγαν στὴν κρεββατοκάμαρη νὰ τακτοποιήσουν τὰ πράγματα ποὺ θὰ ἔπαιρνε μαζύ της ἡ Λουκία, φεύγοντας γιὰ τὴ θέσι τῆς παιδαγωγοῦ.

Ἔξαφνα ἀκούστηκαν ζωηρά, σχεδὸν θριαμβευτικὰ τὰ γαυγίσματα τῆς Σιβά: Γάβ!... Γάβ!... Γάβ!...

Ἡ Λουκία ἔτρεξε μὲ τὴ μητέρα της νὰ ἰδοῦν τί συμβαίνει. Ὅταν μπῆκαν στὸ δωμάτιο, εἶδαν τὴν πολυθρόνα ἐντελῶς κατεστραμένη καὶ τὴ Σιβὰ νὰ τρέχη κάτω ἀπὸ τὰ ἔπιπλα, σέρνοντας μαζύ της ἕνα δέμα ἀπὸ κουρέλια ποὺ τὸ τίναζε καὶ τὸ δάγκανε σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸ κουρελιάση κι' αὐτό. Μόλις ὅμως εἶδε τὴ Λουκία, σταμάτησε, σήκωσε ὑπερήφανα τὸ κεφάλι της κρατῶντας τὸ δέμα στὰ δόντια της κι' ἔτρεξε νὰ τὸ καταθέση στὰ πόδια τῆς κυρίας της.

Ἡ δυὸ γυναῖκες ἀλληλοκυττάχτηκαν σαστισμένες. Μιὰ παράξενη ἐλπίδα ἔκανε τὶς καρδιές τους νὰ χτυποῦν.

— Ἡ πολυθρόνα τῆς θείας!... ψιθύρισε ἡ Λουκία καὶ μὲ τρεμάμενα χέρια πῆρε τὸ δέμα ἀπὸ κάτω.

Ἔλυσαν ὅλα ἐκεῖνα τὰ κουρέλια καὶ φαντασθῆτε τὴν κατάπληξί τους καὶ τὴν ἀπερίγραπτη χαρά τους, ὅταν ἀντίκρυσαν μέσα ἐκεῖ τὰ χαμένα χρήματα τῆς παράξενης γρηᾶς θείας!

Διακόσιες χιλιάδες φράγκα, ἀγαπητή μου, σὲ κολλαριστὰ τραπεζογραμμάτια!...

Πές μου λοιπὸν τώρα, εἶνε ἢ δὲν εἶνε δικαιολογημένη ἡ στοργή τους στὸ ἔξυπνο σκυλάκι τους, στὴν τετραπέρατη Σιβά;...

— .....

λιαμ, κουβαλῶντας ἕνα μεγάλο μαῦρο φέρετρο.

— «Ἄ!... Ἄ!... Νὰ τὸ νεκροκρέββατό μου! εἶπε μέσα του ὁ Χόλμς, ποὺχε μισανοίξει ἀστραπιαίως τὸ ἕνα του μάτι. Διάβολε!... Δὲν εἶνε δὰ κι' ἄβολο... Φαίνεται πὼς τὸ ἀγόρασαν ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν τους τὸ ἀνάστημά μου. Δὲν θὰ περάσω λοιπὸν κι' ἄσχημα μέσα στὰ σανίδια αὐτά. Εὐτυχῶς ποὺ αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ φέρετρα δὲν κλείνουν ποτὲ ἐφαρμοστά. Θὰ μπορῶ λοιπὸν ν' ἀναπνέω ἀρκετὰ ἐλεύθερα, κατὰ τὴ μεταφορά μου στὸ Σπρίγκφηλδ...».

Ὁ Χάρπερ πλησίασε τώρα τὸν Σέρλοκ Χόλμς, τὸν χτύπησε ἐλαφρὰ στὸν ὦμο καὶ τοῦ εἶπε εἰρωνικά:

— Κύριε Χόλμς, τὸ φέρετρό σας εἶνε ἕτοιμο!... Μᾶς ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς πλαγιάσουμε μέσα; Πῶς; Δὲν ἀπαντᾶτε; Ἄ, μὰ εἶστε πολὺ κακὸς μαζύ μας, ἀξιότιμε κύριε ντετέκτιβ...

Γύρισε κατόπιν στὸν Οὔμβολδ καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε κόμη, ἐμπρός, βοηθῆστε με νὰ βάλουμε στὸ νεκροσέντουκο τὸν διασημότερο ἀστυνομικὸ τοῦ κόσμου. Καὶ σᾶς παρακαλῶ ἰδιαιτέρως νὰ τοῦ κάμετε καλὴ κηδεία, ἐκεῖ κάτω στὸ Σπρίγκφηλδ...

— Ὅσο γι' αὐτό, μεῖνε ἥσυχος, γιατρέ, ἀποκρίθηκε ὁ κόμης. Σκέφτομαι μάλιστα νὰ στραγγαλίσω τὸν κύριο Χόλμς πρὸ τῆς ταφῆς. Ἔτσι θἄμαστε πιὸ σίγουροι ὅτι θὰ πάη μιὰ ὥρα ἀρχήτερα στὸν ἄλλον κόσμο.

— Ἀμήν!... εἶπε ὁ Χάρπερ.

— Ἀμήνν!... μουρμούρισαν κι' οἱ ἄλλοι κακοῦργοι, γελῶντας ἀπαίσια.

(Ἀκολουθεῖ)